

Mi piace

Een avond in mijn studententijd. We hadden iets te veel gedronken en kwamen in het stadium dat aanhankelijkheid en weemoed zich begonnen te vertalen in dromen over de toekomst. Ik had het ogenschijnlijk krankzinnige idee opgevat leraar aardrijkskunde te worden, en dacht aan een facultatieve excursie met leerlingen. Mijn vrienden bekeken me met de licht spottende lach die ik zo goed kende van de momenten dat ik verliefd of dronken was. Ruim tien jaar later werd het een reis naar de Etna en de Eolische Eilanden met studenten van de lerarenopleiding aardrijkskunde.

Op de top van de Stromboli schreeuwde onze gids Lorenzo: 'You look like a student!', bijna alsof het een verwijt was. Ik voelde me meer een jongetje van 9 dat iets nieuws had ontdekt en stuitte van enthousiasme. De zon ging onder boven een rokende, exploderende, brandende vulkaan. Om mij heen stonden veertien helden die misschien nooit eerder 900 meter hadden geklommen en nu frisser oogden dan op menige ochtend ervoor. In de verte flitste de bliksem, maar wat de donder leek, was de vulkaan die rommelde en trilde.

Na een lange afdaling voeren we terug naar onze overnachtingsplek Lipari. We waren voldaan, een beetje moe, rozig. Mijn blik gleed over de studenten. Sommigen praatten, anderen sluimerden. Het leek alsof er op Stromboli nieuwe verbanden waren ontstaan. In de meest onverwachte combinaties werkten we een ervaring die zich moeilijk laat overtreffen. Ik was trots op ze.

Boven: zicht op Vulcano vanaf Lipari. Onder: op de boot erheen.

Naast Stromboli bezochten we Vulcano en Lipari. We vonden modderbaden en fumarolen waar in de stank van rotte eieren zwavel sublimerde in gele concreties en wit gips. We vonden puimsteen dat ontstond uit schuim dat na eruptie direct in de lucht was gestold. We zochten stenen tussen as, lapilli, pyroclasten en lava. Paars en rood verrieden de overvloed van ijzer.

De laatste dagen verbleven we in Catania en op de Etna. We liepen langs de Dom en luisterden naar een opera in de openlucht. We kregen op vrijdagmiddag een urenlang seminar van een bevlogen vulkanoloog aan de Università di Catania, bedolven hem met vragen en luisterden ademloos. Zijn colle-

ga, Danilo, leidde onze afdaling op de Etna. De stormachtige wind op de top leek een koude variant op de stroom woorden van Danilo over *craters* en *lava flows*. Het landschap van jonge, onbegroeide, zwarte vulkanische afzettingen en met as bevuilde witte sneeuw was surrealistisch, een beetje IJsland-achtig maar dan in Italië, soms alsof het de maan was.

Afscheid namen we in stijl. Ik kan niet goed beschrijven waar ik belandde. Het was er donker, door de iets te luide muziek werd geschreeuwd dat de elektriciteit was uitgevallen. Ik ontwaarde jonge Italianen voor wie de duisternis ruimte bood voor intimiteit. Ik proefde een cocktail, *Sex on the Beach*, en ik dacht aan dat

liedje waarop ik danste met een van mijn eerste vriendinnetjes. 's Nachts trilde mijn bed. Het was niet een student die in het bed boven lag, het waren niet de treinen die door het hostel heen reden, het moest de Etna zijn! De Etna barstte uit!

De volgende ochtend klonk alleen nog het *mi piace* dat de Italiaanse jongens 's nachts eindeloos tegen mijn studentes hadden gezegd. Het duurde even voordat ik wakker genoeg was om te begrijpen dat het een liefdesverklaring was. Een liefdesverklaring aan elkaar, aan de vulkanen, aan de reis, aan het leven. Ik had weer even student mogen zijn en ik heb veel geleerd. Veel over vulkanisme, maar misschien wel het meest over organiseren, groepsdynamica en jong zijn. •

Het landschap was surrealistisch,
een beetje als IJsland maar dan in Italië

Bij voldoende deelnemers wordt de excursie in oktober 2013 aangeboden als nascholingsactiviteit.